

“Parteixo del tòpic del viatge com a fugida i creixement interior”

Marc Cerdó (Barcelona, 1974), professor de secundària a l'Hospitalet de Llobregat, publica al Club Editor la seva primera novel·la, *Males companyies*. Va viure a Mallorca fins a divuit anys.

—**Heu volgut escriure la història d'un inconformista, un inadap-
tat, un rebel?**

—Més aviat seria un inadap-
tat. Creix en un entorn disfuncional i se'n va de casa. Però passa que per anar-se'n de casa en fa una de molt grossa.

—**Neix així, ho porta a la sang?**

—Diria que ha crescut en un entorn amb moltes tensions, bàsicament amb el pare, un entorn reduït, i amb un pare i una mare que no es parlen prou. Les crides d'atenció que fa ja de ben petit són contínues. Fa coses impròpies de la seva edat, d'una violència extrema. Per exemple, treu els ulls dels peixos que pesca un oncle seu.

—**Per tant, no hi intervenen les males companyies del títol.**

—És ell, la mala companyia. És un individu extremadament seductor, amb uns dots de persuasió notables, i això fa que la gent que es troba pel camí en surti malparada.

—**No us heu demanat què acabarà fent a la vida.**

—No. D'entrada és un individu que no concep grans expectatives. Provoca un trencament amb els seus vincles familiars i se'n va d'un entorn opressiu per construir-se una identitat. Ell es mou per un anhel de llibertat. Vol anar-se'n de Mallorca i establir-se a Barcelona. I després, ja ho veurem. He volgut formalitzar la fugida, a partir del tòpic del viatge com a desplaçament físic i creixement interior.

—**Un cop ben establert a Barcelona serà un altre, però no sabem com serà, doncs.**

—Començarà una nova etapa que serà necessàriament de trencament i ell podrà expandir-se més lliurement.

—**Deixarà de ser violent?**

—Hi ha diversos graus de violència. Hi ha la física i la latent, la psicològica. La manera que té d'enfrontar-se al món és violenta. El personatge no es relaciona amb la gent de forma pacífica, sinó que els manipula, és instintiu i utilitza

Marc Cerdó, nascut a Barcelona però criat a Mallorca, publica la seva primera novel·la, *Males companyies*.

els altres com si fossin titelles, al seu servei.

—**Tot i tenir comportaments asocials i, per tant, criticables, cal, atès que és el narrador, que el lector quedi seduït per la gràcia de la seva expressió, no?**

—Penso que per a una persona jove com és el narrador de la novel·la, la transgressió de normes socials pot resultar atractiva. Ara bé, jo no sóc partidari de jutjar-lo, tot i reconèixer que arribar a matar una persona per complir un propòsit, naturalment em repugna. Tanmateix, el personatge té un reguix i una sensibilitat que el converteix en una persona especial. M'agradaria que fos considerat un parent pròxim del lalo de la novel·la d'Elias Khoury, un violador enamorat. És a dir, no és només un assassí, és un seductor, amb les seves contradiccions i, per què no dir-ho, amb un vessant positiu.

—**Jo em referia a la manera d'explicar les coses.**

—Cal tenir en compte que s'ha criat amb els avis i el seu llenguatge no és el propi d'un noi de divuit anys, l'edat que té quan se'n va de casa. Té una manera de parlar feta d'una barreja de refranys, frases fetes, estirabots i bestieses. És un arsenal que fa servir amb mà mestra per a seduir i impel·lir la gent a actuar d'una manera que satisfaci les seves aspiracions i desitjos. D'una altra banda, no hem de perdre de vista que la novel·la és el dietari que escriu durant la fugida. Quan actua com a narrador parla un català central amb poques concessions als dialectalismes. Els dialectalismes abunden més quan se cita com a personatge.

—**Fins on és balear la llengua?**

—La novel·la consta de dues parts. La més extensa és la mallorquina. Aquí, el personatge es relaciona a través del balear, però sense ser prou localista: no hi ha cap personatge que sali. En canvi, hi abunden girs i mots típics del balear.

—**És la primera novel·la que escriu?**

—Sí. He trigat vuit anys a escriure-la. Ha estat sotmesa a constants versions i reescriptures, després d'escoltar els consells de molts lectors, i també de l'editora, Maria Bohigas, amb qui he tingut llargues sessions de treball.

Lluís Bonada